

Sygn. akt I UK 250/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania J. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczonego J. P. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 8 lutego 2012 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 21 grudnia 2010 r. odmawiającej przyznania ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres przypadający po dniu 26 października 2010 r.

Ubezpieczony J.P. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 stycznia 2014 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., które jego zdaniem miało istotny wpływ na wynik sprawy, a także naruszenia prawa materialnego, to jest art. 65 k.c. w związku z art. 60 k.c.,

art. 77 § 2 k.c. w związku z art. 746 § 1 k.c.; art. 13 ust. 1 pkt 2 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 77 poz. 520 ze zm.); art. 2 i art. 67 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 5 k.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że jest ona oczywiście uzasadniona.

W ocenie skarżącego, powyższy wyrok był dla niego wyjątkowo krzywdzący (został on pozbawiony przez okres kilkunastu miesięcy świadczeń z tytułu zasiłku chorobowego, a następnie zasiłku rehabilitacyjnego), a jego wydanie nastąpiło w warunkach rażącego naruszenia zasad postępowania unormowanych w art. 328 § 2 k. p. c. oraz art. 382 k. p. c. w zw. z art. 391 § 1 k. p. c. oraz zasad prawa materialnego. Uchybienia dotyczące obrazy przepisów art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. polegały, w opinii wnoszącego skargę, na braku wskazania w uzasadnieniu wyroku kategoriycznych ustaleń faktycznych, niezbędnych dla przesądzenia, czy miała miejsce kontynuacja działalności zarobkowej przez skarżącego po wypowiedzeniu umowy o pracę.

Naruszenie prawa materialnego polegało z kolei na obrazie: (-) art. 65 k. c. w związku z art. 60 k.c., art. 77 § 2 k.c. w związku z art. 746 § 1 k.c. przez błędne uznanie, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie doszło do rozwiązania umowy zlecenia w dniu 15 października *per facta concludentia*, (-) art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przez uznanie, że skarżący kontynuował działalność zarobkową po dniu 26 października 2010 r. w postaci umowy zlecenia, (-) art. 17 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. przez uznanie, że skarżący wykonywał pracę zarobkową w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, mimo że jakiegokolwiek pracy nie wykonywał, (-) art. 2 i art. 67 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 5 k.c. przez pozbawienie skarżącego ochrony ubezpieczeniowej i prawa do zasiłku chorobowego wobec wadliwego uznania, że wykonywał pracę zarobkową w okresie orzeczonej niezdolności do pracy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437), jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania

kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Przedmiotowa skarga nie jest oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym wyżej rozumieniu. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania sprowadza się bowiem głównie do kwestionowania dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych i oceny zebranych dowodów oraz do przedstawienia własnej oceny stanu faktycznego dokonanej przez skarżącego, w sposób istotny odmiennej od oceny przeprowadzonej przez Sąd. Taką (własną) ocenę stanu faktycznego skarżący przyjął zresztą, konstruując zarzuty kasacyjne, w tym także zarzuty sformułowane w ramach materialnoprawnej podstawy zaskarżenia. Podniesienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie daje natomiast podstawy do powoływania się na oczywistą zasadność skargi, skoro ustalenia te są wynikiem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Regulacja ta koresponduje z art. 398³ § 3 k.p.c. zakazującym zgłaszania zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów. W konsekwencji, wywody skarżącego pozostające w sprzeczności z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji i oparte na jego własnej wersji stanu faktycznego muszą być przez Sąd Najwyższy pominięte.

Jedynie na marginesie powyższych stwierdzeń Sąd Najwyższy zauważa również, że wbrew twierdzeniom zawartym w skardze, Sąd Okręgowy przy ponownej ocenie sprawy dokonał precyzyjnych ustaleń faktycznych, czyniąc to

zgodnie z zaleceniami Sądu Najwyższego zawartymi w wyroku z dnia 28 maja 2013 r., I UK 626/12. W ramach tych ustaleń uznał zaś, że ubezpieczony w dniu 29 października 2010 r. złożył rachunek za październik 2010 r., a oświadczenie z dnia 22 października tego roku zostało wygenerowane w tym właśnie dniu, gdyż inne założenia nie znalazły potwierdzenia w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Złożenie rachunku spowodowało z kolei otrzymanie przez ubezpieczonego wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia za październik 2010 r. Po rozwiązaniu stosunku pracy miał on zatem inne źródło dochodu.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż ubezpieczony nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.